‘nzispà ‘l me cör tut bródech
el segna ‘l tèmp che córe
lagàndo ‘l ciél che sbrìgola
cantar pašión, de šò

i boschi i se ‘mpitùra
co ‘l sò capèl da plào
e tut la val soliènta
la taŝe, al rìo che rónca

pò rùdola fašine
‘n de ‘n mùcio, mai ašà
e i mèrli dré ‘i céŝóni
i zìfola ‘l sò amor

sul làreš, na piangiùda
a ‘ntàcolàr le man
co ‘l sò saór de bosch
che è cant de nìna nàna

l’è gócie, sanch ‘mprendù,
largà che cava sgéve
fasèndo che i dolori
no i dùria che ‘n menùt

me se ‘mpienìš el fià
ma ‘ntant cròda na föia
farfala a sqoèrger crùzi
boidór de ‘n fior che dròme

Giuliano